

# Podobenství o těle a údech

Rožnov, Střítež, 8.6.2014

**Kazatel:** Josef Hurta

**Čtení:** Sk 2, 1 - 13

**Text:** 1K12,13-20

*Nebot' my všichni, at' Židé či Řekové, at' otroci či svobodní, byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo a všichni jsme byli napojeni týmž Duchem. Tělo není jeden úd, nýbrž mnoho údů. Kdyby řekla noha: "Protože nejsem ruka, nepatřím k tělu", tím by ještě nepřestala být částí těla. A kdyby řeklo ucho "Protože nejsem oko, nepatřím k tělu," tím by ještě nepřestalo být částí těla. Kdyby celé tělo nebylo než oko, kde by byl sluch? A kdyby celé tělo nebylo než sluch, kde by byl čich? Ale Bůh dal tělu údy a každému z nich určil úkol, jak sám chtěl. Kdyby všechno bylo jen jedním údem, kam by se podělo tělo? Ve skutečnosti však je mnoho údů, ale jedno tělo.*

Slavíme dnes letnice. Pro židy to byly svátky, kde si každý našel to svoje. Pro jedny to byly obyčejné dožínky, pro ty zbožnější to bylo bohoslužebné díkůvzdání a pro ty nejzbožnější to byla dokonce slavnost vydání Mojžíšova zákona. Jakoby to bylo více svátků v jednom. Každý si tam přišel na své. A my, křesťané, je zase slavíme jako svatodušní svátky. Připomínáme si, jak byl o letnicích na učedníky seslán Duch svatý. Ale mimo církev se tento svátek neslaví. Je to pochopitelné. Kdo nemá Ducha Kristova, nemá důvod k oslavě. Ten svátek ani nijak nezlidověl, protože při tom nestrojíme žádný stromeček, ani nebarvíme vajíčka. Přitom jsou svatodušní svátky něco jako Vánoce i Velikonoce dohromady. Tak jako o Vánocích, tak i o svatodušních svátcích si připomínáme, že se splnilo dávné zaslíbení a Pán Bůh dal lidem veliký dar. Dar Ducha svatého. A tento dar nám zprostředkovává stejnou velikonoční zkušenost jako měli učedníci, když se setkali se vzkríšeným a živým Pánem Ježíšem Kristem. I mezi námi je vzkríšený Pán přítomen právě skrze Ducha svatého. V církvi je přítomen Duch svatý, tedy Duch Kristův. Už tu nepotkáváme Ježíše v podobě člověka, ale setkáváme se s jeho Duchem. Duch je to, co není vidět, a co přesto působí. Tak jako nevidíme vítr, ale vidíme, co ten vítr dělá. Tak je tomu s Duchem svatým. Nevidíme ho, jenom pozorujeme, že se něco děje.

To se stalo o letnicích v Jeruzalémě. Na svátky tam přišly různé skupiny poutníků z různých zemí. Každý mluvil jinou řečí. V té chvíli sestoupil na apoštoly Duch svatý a oni najednou začali mluvit zvláštními jazyky. Mluvili tak, že jim všichni ti cizinci rozuměli. V bibli čteme, že všichni poutníci slyšeli učedníky mluvit každý ve své rodné řeči. To je zvláštní. Lidé mnoha rozdílných jazyků, a všichni rozumí, o čem je řeč. To právě způsobil Duch svatý.

A teď se posuneme v čase o kousíček dál, do doby, kdy církev už měla své sbory křesťanů na mnoha místech. Tak např. v Řecku existoval sbor ve velikém přístavním městě Korintu. To byl zámořský přístav, a tak i tam se setkávali nejrůznější lidé. A v tom sboru se také děly zvláštní věci. Také tam někteří mluvili zvláštními jazyky, jiní zase byli obdarováni nebývalou moudrostí, další uměli výborně kázat, někteří dokonce uzdravovali nemocné a konali mocné skutky. A také to všechno působil Duch svatý. Ale přesto to v tom sboru nefungovalo. Oni si naopak nerozuměli. Hádali se mezi sebou, komu dal Duch svatý hodně, komu víc, komu málo, komu nic, a pak od nich někteří znechuceně odcházeli. Jaksi tomu sboru nedocházelo, že skrze všechny ty různé dary působí jeden a tentýž Duch svatý. To, že každý je jiný a má jiný dar, to je přece dobře. Kdyby všichni dělali jedno a totéž, pak by to byl velice ubohý sbor. Duch svatý ale chce, aby si rozuměli i lidé, kteří jsou naprosto rozdílní. Jenže to v Korintu nepochopili. Sbor byl rozhádaný, protože se jedni povyšovali nad druhé a mysleli si, že jeden druhého nepotřebují.

To bylo v Korintu. A co my dnes? Nejsem si úplně jistý, že my bychom s tím problém neměli. I v naší církvi to někdy vypadá podobně. Ani my se nedovedeme vždy radovat z toho, že jsme rozdílní, že máme každý jiná obdarování, prostě, že jsme každý jiný. Chtěli bychom být všichni stejní a říkáme si jeden o druhém: „Když on není takový a takový, tak snad mezi nás ani nepatří.“ Když se s námi nemodlíš, tak nejsi dobrý křesťan. A druhý mu odpovídá: „Ty by se pořád jen modlil, ale my potřebujeme někoho, kdo něco taky dělá.“ A jiní tvrdí, že všichni musí zpívat z kancionálu a jiní zase, že držet se pořád starobylých písní není znakem živého křesťana. Jedni pokládají za duchovní službu jen diakonii a pomoc starým a nemohoucím a druzí by zase chtěli, aby se sbor věnoval hlavně mládeži a dětem. A tak bychom mohli pokračovat dál. A nikdo přitom nepochopí, že potřebné je to všechno a že k tomu všemu se Duch svatý přiznává. Že mladí potřebují staré a staří mladé. Že nemocní potřebují zdravé a zdraví nemocné. Že duchovně horliví potřebují duchovně strážlivé a strážliví horlivé. Že ti, co se stále obírají minulostí potřebují ty, co vyhlížejí do budoucnosti a naopak. Že sbor potřebuje lidi různého zaměření, různého vzdělání, různé profese, různé zbožnosti, různé náтуры. A že to je ku prospěchu všem.

V Korintu to nechápali. A tak jim musel apoštol Pavel názorně ukázat jejich scestné uvažování. Pomáhá si přitom humorem a ironií. Říká: Církev, to je jeden velký živoucí organismus, žijící z Krista. Všichni jsme jedno Kristovo tělo. A teď si představte, milí Korintě, jak by to vypadalo, kdyby se takové lidské tělo začalo chovat, tak jak se chováte vy: Kdyby třeba řekla noha: "Protože nejsem ruka, nepatřím k tělu", tím by ještě nepřestala být částí těla. A kdyby řeklo ucho "Protože nejsem oko, nepatřím k tělu," tím by ještě nepřestalo být částí těla. Kdyby celé tělo nebylo než oko, kde by byl sluch? A kdyby celé tělo nebylo než sluch, kde by byl čich? Ale Bůh dal tělu údy

a každému z nich určil úkol, jak sám chtěl. Kdyby všechno bylo jen jedním údem, kam by se podělo tělo? Ve skutečnosti však je mnoho údů, ale jedno tělo. Oko nemůže říci ruce: "Nepotřebuji tě!" Ani hlava nemůže říci nohám: "Nepotřebuji vás!" Představte si, kdyby celé tělo bylo jen jeden orgán nebo jedna končetina, třeba jen jedna velká noha, nebo jedno velké oko, tak to není postava, ale zrůda. To je přece naprosto nesmyslná představa. A vidíte, někteří tak uvažujete, snaží se Korint'ánům vysvětlit apoštol Pavel. A já doufám, že jeho obraz dobře chápeme i my.

A tak chci říci závěrem: Má-li někdo pocit, že je příliš jiný, že nezapadá mezi ostatní, že se nedokáže přizpůsobit, nebojte se, tím ještě nepřestáváte patřit mezi nás. Spíše naopak. Jestli se v něčem lišíte od ostatních, pak tím spíše sem patříte, protože jste zvláštní možná právě tím, co ostatním chybí. To vás činí výjimečným a pro ostatní potřebným. Nás přece nespojují stejné zájmy či záliby, stejné názory či poznání, stejné projevy či schopnosti. Nás spojuje jeden a týž Duch, který všechno působí a je ve všech. Tuto sounáležitost netvoříme my svojí velkorysou tolerancí, nýbrž tím, že jsme k ní povoláni. Jsme povoláni v jedno společné tělo, a to vyjadřujeme i přijetím pozvání k jednomu společnému stolu se všemi Božími dětmi. A nemůžeme druhému říci: Protože nejsi stejný, jako já, nepatříš mezi nás. Nemáme oprávnění ty, kteří byli stejně jako my pokřtěni, vylučovat ze svého středu a bránit jim v přijímání Kristovy milosti jen proto, že třeba nejsou dost dobří, nejsou dost vzdělaní, že nejsou dost dospělí, nebo intelektuálně na vyšší. Nemáme právo je označovat za nehodné stolu Páně.

Pak je ovšem namístě otázka: Kdo tedy při svaté večeři Páně jí a pije nehodně? Už jsme slyšeli, že apoštol Pavel právě v této souvislosti přirovnává církev k tělu Páně. Říká: „Vy jste tělo Kristovo“. Ten však, kdo jí chléb a pije z kalicha a nerozpoznává, že jde o tělo Páně, o společenství církve, tedy i o ten nejposlednější a nejpohrdanější úd těla Kristova, a chtěl by o něm prohlásit, že ho mezi sebou nepotřebuje a nechce, ten se provinuje proti tělu a krvi Páně, jí a pije nehodně a odsouzení sobě jí a pije. „A tak, bratří moji,“ pokračuje apoštol, „když se shromažďujete ke společnému stolu, čekejte jeden na druhého.“ Chtějte být u stolu Páně společně se všemi, jako jedno tělo Kristovo. A radujte se z toho. A ve vašem srdci ať přitom vládne pokoj Kristův, k němuž jste byli povoláni v jedno společné tělo.

**Modlitba:** *Duchu svatý, prosíme tě o dary tvé milosti, zvláště o ty, které nám dosud chybí. Dej, ať jimi nepohrdáme, ale rozhojňujeme je jako svěřené hřivny. Děkujeme ti za bratry a sestry, které obdarováváš jinak než nás, abychom tak měli plnost tvých darů. Ke slávě Boha Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.*

**Přímluvná modlitba:** *Pane Ježíši, prosíme za tvou církev. Dej, ať ji nic nerozděluje a netrhá. Prosíme za různé denominace, za různé částičky tvého vyvolaného lidu. Prosíme za naši evangelickou církev, ať je plná darů Ducha svatého, které slouží ke vzájemnému obohacení a růstu.*

*Prosíme i za náš sbor, ať v něm každý může sloužit tím darem milosti, který od tebe přijal. Prosíme, vzbud' služebníky a služebnice, kteří by se rozhodli pracovat pro tebe na tomto místě. Prosíme za presbytery, i za ty, které si teprve nově povoláš. Dej, ať ti neodmítají sloužit a tvé povolání ať pokorně přijmou.*

*Modlíme se za všechny generace ve sboru, za to, abychom všichni měli k sobě blízko i přes různost povah, názorů a zbožnosti. Modlíme se za naše rodiny, aby byly plné lásky a odpuštění. Modlíme se za manžele, aby si byli věrní a pomáhali si. Modlíme se za nemocné, za všelijak postižené, za ty, kteří jsou zcela odkázáni na pomoc druhých. Dej, ať nám jsou připomínkou, že ani my se bez druhých neobejdeme. Pane, ty nás všechny spojuješ v jedno svým Duchem a láskou. Dej, ať nás potěšuje tvé zaslíbení, že jsi s námi po všechny dny až do skonání světa. Amen.*